Jacobus <de Voragine>: [Legenda aurea] Legenda sanctorum seu Historia longobardica

[Köln: Ludwig von Renchen], [ca. 1486] Seite 520

celebrare scripsit clero cōstantinopolitano
ne Johanni successorem aliquē ordinarē
Cū igit̄ fuisset longo itinere fatigatus ⁊ do
lore capitis vehementissime cruciatus. nec
nō ardore solis intolerabiliter pateret̄. scā
aīa in cumanis. xiiij. die mensis septēbris
e carne soluta est. Quo defuncto grādo ve
hemens in cōstantinopolim ⁊ in ōnia subur
bana descendit. dicentibus cūctis hoc dei
iracūdia gestū esse: eo q̄ iniuste fuerit Jo/
hannes cōdēnatus. Quibus verbis fidem
fecit mors Auguste, ꝓtinus subsecuta. quar
ta nāq̄ die post grādinē est defuncta. Mor
tuo q̄z ōnium doctore terraꝝ occidentales
epī cum oriētalibus nullaten⁹ cōicare volu
erunt donec illius sacratissimi viri nomen
inter predecessores epōs poneret̄. Verum
theodosi⁹ xp̄ianissimus filius p̄dicti archa
dij qui aui sui nomē ⁊ pietatē tenebat. sa/
cras hui⁹ doctoris reliqas in mēse ianuarij ī
regiā ciuitatē trāsferri fecit. Cui fidelissim⁹
populus cū lāpadibus ⁊ cereis obuiauit.
Theodosi⁹ autē suppliciter eius reliquias
ꝓ archadio ⁊ eudoxia genitoribus suppli/
cauit vt ignorāter delinquentibus veniā
cōdonaret. Dudū eñ parentes eius mor/
tui fuerant. Hic theodosius clementissim⁹
fuit adeo vt nullum se ledentiū morti adiu
dicaret. d. Vtinā esset mihi possibile ad vi
tam etiā mortuos reuocare. Eius curia mo
nasteriū videbatur. matutinas laudes age
bat. codices diuinos legebat. Huic autē
erat vxor nomine Eudoxia que heroyco me
tro poemata multa confecit. Habuitq̄ fili
am nomīe Eudoxiā quā valentiniano quē
imperatorē fecerat dedit vxorem. Hec oīa
de historia tripartita extracta sunt. Mortu
us est autē circa annos domini. cccc.

De duobus Ewaldis.

TEmpore pipini
regis frācoꝝ erāt duo sacerdotes
de anglia q̄ꝝ vn⁹ Ewald⁹ niger. alter E/
waldus albus vocabat̄. Hij gratia predi
candi in saxoniā ꝓfecti domū cuiusdā villi
ci ingressi sunt. a quo p̄tierūt vt eos ad su
um satrapā ducerē qz haberent ad ipm̄ vti
le negociū deferēdū. Illo autē in tempore
antiqui saxones regem nō habebāt. sz plu/
res satrapas. Ingruente vero belloꝝ nego
cio dicti principes inter se sortē miserunt ⁊
quē sors tangebat hunc ōnes belli ductorē
sequebātur. Peracto autē bello rursus om
nes satrape equalis conditiōis censebātur
Igitur suscepit eos villicus ⁊ ꝓmisit q̄ e
os ad satrapā qui sup̄ se erat duceret. die/
bus tamē aliquot eos secū detinuit. Qui
cum interim psalmis ⁊ orōibus vacarēt. ⁊
quotidie sacrificiū salutare offerrēt haben/
tes secum sacra vasa ⁊ tabulā consecratam
Videntes autē hoc barbari ⁊ timentes ne
si cum suo satrapa loquerent̄ illum a cultu
ra deoꝝ auerterent ad ritū xp̄ianorū: albū
Ewaldum gladio interemerūt. Nigri ve
ro Ewaldi ōnia membra longo cruciatu
discerpserunt. ⁊ corpa sanctorū in renum ꝓ
iecerunt quinto nonas octobris. quorum
corpa cōtra impetum fluuij decurrentia ascē
derunt fere p̄. xl. milia passuū. Omni etiā
nocte vbi dicta corpora erant magnus lu/
cis radius celū vsq̄ pertingens illustrabat
vt pagani nepharia sede inquinati miracu
loꝝ indicio deprehenderēt in quāte sancti/
tatis gloria martires apud deū pollerēt. Ex
pleta demū martirꝝ victoria per visionē tyl
moni cuidam de socijs suis quondā militi
nobili: nunc autē monacho religioso oēm
rem suā vt gesta fuit detegerūt. ⁊ corpora
ibi inueniēda denunciāt. vbi de celo lucis
splendor locū continētem illustrat. Tylmo
statim aperit visionē socijsq̄ de rei euētu p̄/
docti. leticia ac merore percussi celeri mox
nuncio Pipini ducis aures impellūt inter
emptos hospitū suoꝝ socios miro ordine
⁊ miro famulatu aduenta sse: humano ser
uicio deficiente creaturā insensibilē hono
rem ⁊ obsequiū subrogasse. Qui honorifi
ce illoꝝ corpa sibi trāsferri precepit. ōniq̄
honore sepeliri Colonie in ecclīa ꝓpe renum
constructa iussit. vbi vsq̄ hodie digna ce/

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-146/0519
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt
gefördert durch die DFG